

**ORZECZENIE
GŁÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH
O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW PUBLICZNYCH**

Warszawa, dnia 28 sierpnia 2020 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych
w składzie:

Przewodniczący	Członek GKO:	Sławomir Franek (spr.)
:		
Członkowie:	Członek GKO:	Paweł Adam Trojan
	Członek GKO:	Wojciech Tarnowski
Protokolant:		Anna Jedlińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 sierpnia 2020 r. odwołania Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych na niekorzyść Obwinionego (...), od orzeczenia Międzyresortowej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy ministrze właściwym do spraw administracji publicznej z dnia 17 stycznia 2020 r., sygn. akt: BMZOS-361-1-42/2017, którym uniewinniono Obwinionego (...) - pełniącego w czasie zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję prezesa zarządu w (...) - od zarzutu naruszenia w dniu 9 lipca 2015 r. dyscypliny finansów publicznych, określonego w art. 13 pkt 8 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, polegającego na niedokonaniu zwrotu środków przyznanych przez Polską Agencję Rozwoju Przedsiębiorczości Spółce (...) na podstawie umowy o dofinansowanie nr (...) z dnia 3 grudnia 2009 r. na realizację projektu „(...)” w kwocie 240 911,25 zł wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych, liczonymi od dnia przekazania środków do dnia dokonania ich zwrotu, co było niezgodne z art. 207 ust. 1 zdanie ostatnie ustawy o finansach publicznych;

oraz Komisja Orzekająca I instancji kosztami postępowania obciążyła Skarb Państwa,

orzeka

na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1440 z późn. zm.) – zwanej dalej także uondfp, utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie.

Pouczenie:

Orzeczenie niniejsze jest prawomocne w dniu jego wydania. Na niniejsze orzeczenie – w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia – służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę wnosi się za pośrednictwem Głównej Komisji Orzekającej.

Uzasadnienie

Międzyresortowa Komisja Orzekająca w Sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy ministrze właściwym do spraw administracji publicznej (dalej MKO lub Komisja) orzeczeniem z dnia 12 października 2018 r. uznała Obwinionego (...) pełniącego w dniu zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję prezesa zarządu w Spółce (...) winnym naruszenia dyscypliny finansów publicznych, określonego w art. 13 pkt 8 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (dalej uondpf) polegającego na niedokonaniu w dniu 9 lipca 2015 roku zwrotu środków przyznanych przez Polską Agencję Rozwoju Przedsiębiorczości Spółce (...) na podstawie umowy o dofinansowanie nr (...) z dnia 3 grudnia 2009 r. na realizację projektu „(...)” w kwocie 240 911,25 zł wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych, liczonymi od dnia przekazania środków do dnia dokonania ich zwrotu, co było niezgodne z art. 207 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (dalej uofp). Komisja za to naruszenie wymierzyła Obwinionemu karę pieniężną w wysokości trzykrotności przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej w 2014 r., tj. 9924,99 zł. Orzeczenie to było wynikiem wniosku o ukaranie z dnia 22 listopada 2017 r.

W trakcie postępowania ustalono, że Spółce (...) zwanej dalej „Spółką”, przyznano dofinansowanie w wysokości do 803.037,50 zł w ramach Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka, Oś priorytetowa 8: Społeczeństwo Informacyjne zwiększenie innowacyjności gospodarki, Działanie 8.1: Wspieranie działalności gospodarczej w dziedzinie, gospodarki elektronicznej - na podstawie zawartej dnia 3 grudnia 2009 r. z PARP umowy o dofinansowanie (...). Wartość wypłaconego Spółce dofinansowania ograniczyła się jednak do kwoty 240.911,25 zł, ponieważ w wyniku kontroli przeprowadzonej przez PARP w dniach 29-30 marca 2012 r. wstrzymano wypłatę pozostałej przyznanej części dofinansowania w wysokości 562.126,25 zł. W dniu 25 lutego 2015 r. Spółce doręczono decyzję PARP z dnia 18 lutego 2015 r., na podstawie której zobowiązano Spółkę do zwrotu kwoty 240.911,25 zł wraz z odsetkami, stanowiącej dofinansowanie udzielone Spółce na podstawie ww. umowy z dnia 3 grudnia 2009 r. Jako podstawę decyzji PARP wskazała, iż Spółka wykorzystwała dofinansowanie niezgodnie z jego przeznaczeniem i z naruszeniem procedur, o których mowa w art. 184 ustawy o finansach publicznych. W uzasadnieniu decyzji PARP stwierdziła, m.in. iż stworzony w ramach Projektu portal w praktyce nie funkcjonował, przez co nie spełniał również

Sygn. akt BDF1.4800.21.2020

przedstawionej powyżej roli określonej jako cel główny. PARP zarzuciła Spółce, że nie pozyskała innych gier, a żaden z użytkowników portalu nie opłacił abonamentu, co powoduje, że efekt Projektu odbiegał od założonego. W zakresie dotyczącym sposobu wydatkowania środków PARP zarzuciła Spółce brak informowania opinii publicznej o fakcie otrzymania dofinansowania oraz niezachowanie procedur zapewniających konkurencyjność ofert. Dnia 10 marca 2015 r. Spółka złożyła odwołanie od przedmiotowej decyzji do Ministra Infrastruktury i Rozwoju. Minister Infrastruktury i Rozwoju Decyzją nr DES/21/2015/DKI/WZF z dnia 22 czerwca 2015 r. utrzymał w mocy zaskarżoną przez Spółkę decyzję PARP. Decyzja ta została przez spółkę zaskarżona do WSA. Skarga ta została oddalona przez WSA, a 21 marca 2019 r. NSA oddalił skargę kasacyjną na wyrok WSA.

MKO potwierdziła, że Obwiniony w dniu popełnienia czynu pełnił funkcję prezesa zarządu Spółki i sprawował zarząd od 2012 r.

Zdaniem MKO, o winie Obwinionego decydowało niezachowanie ostrożności wymaganej w danych okolicznościach z jednoczesnym przewidywaniem możliwości popełnienia czynu naruszenia dyscypliny finansów publicznych. Niezachowanie wymaganej w danych okolicznościach ostrożności, będące warunkiem przypisania winy za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, było w niniejszej sprawie niedokonanie w terminie oraz w należytej wysokości zwrotu nienależnie pobranych środków, przy zaniechaniu skutecznych działań skutkujących osiągnięciem celu dofinansowania. Ewentualnym odpowiednim zachowaniem było takie gospodarowanie środkami Spółki, które umożliwiło zwrot należnej kwoty.

Komisja I instancji odniosła się także do postanowienia Sądu Rejonowego (...) z dnia 13 listopada 2014 r., który oddalił wniosek Spółki o ogłoszenie upadłości obejmującej likwidację jej majątku. W uzasadnieniu Sąd wskazał, że w stosunku do Spółki zaistniała przesłanka upadłości, jednakże w sprawie zachodzi również negatywna przesłanka postępowania upadłościowego w postaci niewypłacalności dłużnika nie pozwalającej na zaspokojenie kosztów. Zdaniem MKO, oddalenie przez sąd upadłościowy wniosku o ogłoszenie upadłości, z powodu braku środków na pokrycie kosztów postępowania, nie zwalnia członka zarządu z odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Uwzględniając zawodowy charakter działalności członków organu zarządzającego, zachowanie należytej staranności jest wymagane przy sprawowaniu funkcji, jak i przy jej obejmowaniu. Obwiniony posiadając dużą wiedzę branżową i znajomość rynku gier komputerowych miał lub powinien mieć świadomość ryzyk projektu podejmując się sprawowania zarządu Spółką. Biorąc powyższe pod uwagę MKO ukarała Obwinionego karą pieniężną.

Od tego orzeczenia zostało wniesione przez Obrońcę Obwinionego odwołanie, w którym zarzucono, że Komisja zaniechała wyjaśnienia okoliczności istotnych dla sprawy, z których

Sygn. akt BDF1.4800.21.2020

wynikało, że brak było podstaw do przypisania Obwinionemu winy w niedokonaniu zwrotu środków pieniężnych pochodzących z dofinansowania. Ponadto w odwołaniu zarzucono również, że Komisja nie wskazała prawidłowego wzorca zachowania. Zdaniem obrońcy MKO nie wskazała w uzasadnieniu orzeczenia faktów i okoliczności, które uwzględniła wydając rozstrzygnięcie o przypisaniu Obwinionemu odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych oraz faktów, które uznała za udowodnione lub nieudowodnione oraz wskazania, na jakich w tym względzie oparła się dowodach, a także wyjaśnienie, dlaczego nie uznała dowodów przeciwnych, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego ustalenia, że Obwiniony jest winny niezwrócenia środków pieniężnych pochodzących z dofinansowania.

Zarzucono także błędne uznanie, że Obwiniony nie dołożył należytej staranności polegającej na zaniechaniu podjęcia skutecznych działań zmierzających do osiągnięcia celu dofinansowania, podczas gdy zgromadzony materiał dowodowy wskazuje, że Obwiniony podejmował działania mające na celu ustabilizowanie sytuacji finansowej (...) i podejmował rozmowy z instytucjami w celu modyfikacji modelu projektu. Zdaniem obrońcy Komisja błędnie uznała, że Obwiniony nie zwrócił środków przyznanego finansowania wskutek niewłaściwego gospodarowania środkami Spółki, podczas gdy z materiału dowodowego wynika, że przyczyną problemów finansowych Spółki był brak wypłaty przez PARP dalszej transzy przyznanego finansowania oraz brak zainteresowania użytkowników. W oparciu o wskazane zarzuty obrońca Obwinionego wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i niewinnienie Obwinionego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie Komisji sprawy do ponownego rozpoznania.

Orzeczeniem z dnia 29 lipca 2019 roku nr BDF1.4800.98.2018 Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych uchyliła zaskarżone orzeczenie i przekazała sprawę MKO do ponownego rozpoznania.

GKO wskazała, że decydujące dla przypisania Obwinionemu odpowiedzialności za przypisany mu czyn jest udzielenie odpowiedzi na pytanie, czy w dniu przyjętym za datę dokonania czynu Obwiniony miał możliwość postąpienia w sposób wymagany przez normę prawną, tj. dokonanie zwrotu kwoty, o której mowa w decyzji PARP. Przypisanie Obwinionemu odpowiedzialności wymagałoby dokonania oceny, że mógł on dokonać zwrotu środków, lecz z przyczyn zawnionych tego nie uczynił. Przypisanie winy Obwinionemu mogłoby nastąpić także w przypadku gdyby uznać, że wprawdzie, w powyższej dacie Obwiniony nie mógł dokonać zwrotu, lecz że stało się to z powodu działań lub zaniechań wcześniejszych, zaistniałych w sytuacji, gdy Obwiniony powinien był liczyć się z koniecznością dokonania zwrotu.

Sygn. akt BDF1.4800.21.2020

GKO orzekła o uchyleniu orzeczenia MKO i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania mając na uwadze kwestię zasadności przypisania odpowiedzialności Obwinionemu. Uznała bowiem, że ustalenia poczynione w tym zakresie przez MKO nie były wystarczające.

GKO podniosła, iż zasadnicze znaczenie dla przypisania odpowiedzialności mają rozstrzygnięcia w kwestii możliwości postawienia Obwinionemu zarzutu zawinionego zachowania. Wymaga to odniesienia się w sposób pogłębiony do kwestii stanu finansowego Spółki i okoliczności, które do tego stanu doprowadziły, w kontekście możliwości i konieczności przewidzenia obowiązku zwrotu dofinansowania. GKO wskazała, że rozpatrując ponownie sprawę należy w sposób wnikliwy ocenić rzeczywiste możliwości wykonania przez Obwinionego decyzji nakładającej obowiązek zwrotu środków.

W orzeczeniu MKO z 17 stycznia 2020 r. Obwinionego uniewinniono od zarzutów związanych z naruszeniem art. 13 pkt 8 uondfp. Zdaniem Komisji zebrany w sprawie materiał dowodowy nie wskazuje na okoliczności potwierdzające winę Obwinionego w popełnieniu zarzucanego mu czynu. Z analizy sprawozdań finansowych spółki, a także wyjaśnień Obwinionego wynika, że w 2012 roku, kiedy objął on funkcję prezesa zarządu, Spółka w praktyce nie dysponowała jakimkolwiek majątkiem. Obwiniony podejmował liczne próby pozyskania majątku, który miał zostać przeznaczony na spłatę zobowiązań i uratowanie spółki. W tym celu zwracał się do banków i innych instytucji finansowych z wnioskami o udzielenie kredytu. Działania jego nie przyniosły jednak zamierzonego rezultatu. Wobec tej sytuacji Obwiniony wystąpił z wnioskiem o wszczęcie postępowania upadłościowego, które również nie zakończyło się orzeczeniem upadłości, ze względu na brak majątku spółki niezbędnego do pokrycia choćby kosztów postępowania. Komisja doszła do przekonania, że Obwiniony w sytuacji, w której się znalazł podjął wszelkie możliwe działania mające na celu uzyskanie majątku, a co za tym idzie zwrot uzyskanego od PARP dofinansowania. Obwiniony nie miał możliwości takiego gospodarowania środkami Spółki, które umożliwiłoby zwrot należnej kwoty. W ocenie MKO standardem postępowania w takiej sytuacji jest ograniczenie przez zarząd kosztów działania Spółki i podjęcie próby zwiększenia jej przychodów. Ze sprawozdań finansowych wynika, że takie działania miały miejsce, a Rzecznik nie wskazał jakichkolwiek okoliczności, które wskazywałyby na odmienne wnioski. Przeciwnie, z akt sprawy wynika, że Obwiniony pozyskał dopłaty wspólników. Pozostałe próby zdobycia finansowania nie powiodły się, a w ocenie MKO nie można przypisać Obwinionemu winy w sytuacji, gdy zewnętrzne instytucje odmówią udzielenia pożyczki, bądź też PARP nie podpisze Aneksu do umowy o dofinansowanie. W takiej sytuacji nie można również oczekiwać od Obwinionego, że uzupełni braki w finansach Spółki z własnych środków.

W ocenie MKO Obwiniony dochował należytej staranności w wystarczającym stopniu, co stało się podstawą uniewinnienia Obwinionego.

Sygn. akt BDF1.4800.21.2020

Od orzeczenia MKO odwołanie, na niekorzyść Obwinionego, wniósł Rzecznik Dyscypliny Finansów Publicznych właściwy w sprawach rozpoznawanych przez Międzyresortową Komisję Orzekającą w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy ministrze właściwym do spraw administracji publicznej (dalej Rzecznik) wnioskując o przekazanie na podstawie art. 146 ust. 2 uoandfp sprawy do ponownego rozpoznania przez Komisję Orzekającą. W odwołaniu Rzecznik podniósł, iż Komisja Orzekająca nie przeprowadziła postępowania dowodowego i nie zgromadziła dowodów, które zgodnie z wytycznymi GKO powinny być przez Komisję zgromadzone. W szczególności, w związku z uchynieniem przez Przewodniczącego Składu Orzekającego podczas rozprawy pytania Rzecznika dotyczącego majątku i środków finansowych, którymi dysponuje spółka „matka” (...), nie dokonano ustalenia, czy zobowiązanie spółki wobec PARP mogło być pokryte ze środków finansowych spółki „matki” i czy prezes zarządu dochował należytej staranności i dbałości o interes spółki „córki”, której sprawami kierował, aby zapobiec jej likwidacji i zaspokoić uzasadnione żądanie wierzyciela - PARP co do zwrotu środków publicznych. Uchylenie tego pytania i nieprzeprowadzenie dowodu na tę okoliczność uniemożliwiło dokonanie oceny prawidłowości działań Obwinionego, a także oceny, czy Obwiniony dochował należytej staranności i działał w interesie (...). Zdaniem Rzecznika Komisja nie dokonała w ten sposób poleconej przez GKO w orzeczeniu z dnia 29 lipca 2019 r. oceny rzeczywistej możliwości wykonania przez Obwinionego decyzji nakładającej obowiązek zwrotu środków.

Odnosząc się do tego odwołania obrońca Obwinionego wskazywał, że MKO w swoim orzeczeniu wiele miejsca poświęciła działaniom Obwinionego świadczącym o dochowaniu należytej staranności (zwracanie się do banków i innych instytucji finansowych z wnioskami o udzielenie finansowania; wystąpienie z wnioskiem o wszczęcie postępowania upadłościowego, które nie zakończyło się orzeczeniem upadłości, ze względu na brak majątku Spółki niezbędnego do pokrycia choćby kosztów postępowania; ograniczenie kosztów działania Spółki i podjęcie próby zwiększenia jej przychodów; pozyskanie dopłaty wspólników). Wskazał także, że o winie Obwinionego nie może świadczyć to, iż odrębna osoba prawna - choćby istniejąca w pewnym powiązaniu, lecz wciąż zachowująca autonomię kapitałową i decyzyjną - nie uregulowała przedmiotowego zobowiązania wobec PARP. Przyjęcie takiego zarzutu oznaczałoby, zdaniem obrońcy, całkowite zignorowanie zasady wyłączenia wspólników Spółki kapitałowej od odpowiedzialności za długi Spółki, która to zasada jest filarem aktualnie obowiązującego prawa korporacyjnego.

GKO rozpatrując odwołanie uznała o utrzymaniu w mocy orzeczenia MKO, kierując się następującymi przesłankami.

Sygn. akt BDF1.4800.21.2020

GKO w pierwszej kolejności dokonała oceny stanu prawnego obowiązującego w czasie zarzucanego czynu i w czasie orzekania. Przepis art. 24 ust. 1 uondfp nakazuje by rozpoznając i oceniając popełniony czyn stosować przepisy ustawy obecnie obowiązującej, chyba że przepisy obowiązujące w chwili popełnienia czynu były względniejsze dla sprawcy. Do oceny czynu będącego przedmiotem niniejszego postępowania, GKO postanowiła stosować przepisy obowiązujące w dniu orzekania, uznając iż przepisy obowiązujące w dacie zarzucanego czynu nie są względniejsze dla Obwinionego.

GKO uznała, że w toku prowadzonego postępowania bezspornie udowodniono, że Spółka kierowana przez Obwinionego nie dokonała w terminie do 9 lipca 2015 r. zwrotu środków przyznanych przez Polską Agencję Rozwoju Przedsiębiorczości w kwocie wskazanej w decyzji z dnia 22 czerwca 2015 r. W tym miejscu GKO zwróciła uwagę na treść art. 38 ust. 1 uondfp wskazującą, że karalność naruszenia dyscypliny finansów publicznych ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęły 3 lata, przy czym jeżeli jednak w tym okresie wszczęto postępowanie o naruszenie dyscypliny finansów publicznych, karalność ustaje z upływem 2 lat od zakończenia tego okresu. Z tego przepisu wysunąć można wniosek, że w dniu rozprawy przed GKO karalność naruszenia wskazanego w niniejszej sprawie ustała. Nie można jednak pominąć tego, że do niniejszego postępowania oprócz art. 38 ust. 1 uondfp, zastosowanie mają także przepisy szczególne, uchwalone w związku z potrzebą zapobiegania, przeciwdziałania i zwalczania Covid-19. W szczególności należy uwzględnić art. 15zzr ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. poz. 374, z późn zm.), który stanowi, że w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID-19 bieg przewidzianych przepisami prawa administracyjnego terminów przedawnienia nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu na ten okres. Nie ulega przy tym wątpliwości, że terminy określone w uondfp są terminami określonymi przepisami prawa administracyjnego, co znajduje odzwierciedlenie w stanowisku, w myśl którego „powołanie specjalnych organów do egzekwowania odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansowej przemawia za nadaniem tej odpowiedzialności charakteru administracyjnego” (por. L. Lipiec-Warzecha, „Odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych”, Lex, 2012, komentarz do art. 1 oraz red. W. Misiąg, „Ustawa o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Komentarz”, C.H. Beck, 2019, komentarz do art. 1).

Omawiany art. 15zzr ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych został wprowadzony do ww. ustawy

Sygn. akt BDF1.4800.21.2020

art. 1 pkt 14 ustawy z dnia 31 marca 2020 r. o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem Covid-19, innych chorób zakaźnych oraz związanych z nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 568) obowiązującej od dnia 31 marca 2020 r. Wskazany art. 15zrr został uchylony na mocy art. 46 pkt 20 ustawy z dnia 14 maja 2020 r. o zmianie niektórych ustaw w zakresie działań osłonowych w związku z rozprzestrzenieniem się wirusa SARS-CoV-2 (Dz. U. poz. 875). Ustawa ta została ogłoszona w Dzienniku Ustaw z 15 maja br. i weszła w życie – z wyjątkiem określonych (innych) artykułów – w dniu następującym po dniu ogłoszenia. Zatem art. 15zrr ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych przestał obowiązywać od 16 maja 2020 r.

Jednocześnie art. 68 ust. 2 ustawy z dnia 14 maja 2020 r. o zmianie niektórych ustaw w zakresie działań osłonowych w związku z rozprzestrzenieniem się wirusa SARS-CoV-2 stanowi, że: „Terminy, o których mowa w art. 15zrr ust. 1 ustawy zmienianej w art. 46, których bieg uległ zawieszeniu na podstawie art. 15zrr ust. 1 tej ustawy, będą dalej po upływie 7 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.” Oznacza to, że termin przedawnienia w przedmiotowej sprawie ponownie zaczął biec od 24 maja 2020 r.

Z powyższych ustaleń wynika, że przedawnienie karalności nie biegło w okresie od 31 marca 2020 r. do 23 maja 2020 r., czyli przez 54 dni). Wobec tego w dniu orzekania w niniejszej sprawie przez GKO nie doszło do przedawnienia karalności.

GKO odnosząc się do treści odwołania skupiła się na analizie okoliczności, z których MKO wywiodła przesłanki określone w art. 19 ust. 2 uodnfp. Zdaniem GKO Komisja I instancji prawidłowo uznała, że Obwiniony dochował należytej staranności. Świadczą o tym następujące fakty i okoliczności.

Po pierwsze, w sposób niebudzący wątpliwości udowodniono, że Spółka nie miała możliwości zwrotu środków ze względu na bardzo złą sytuację finansową, skutkującą nawet oddaleniem przez sąd upadłościowy wniosku o ogłoszenie upadłości Spółki.

Po drugie, istotny przy tym jest fakt, że już w momencie obejmowania stanowiska Prezesa Zarządu przez Obwinionego Spółka znajdowała się w trudnej sytuacji.

Po trzecie, wobec takiego stanu rzeczy Obwiniony podejmował działania naprawcze, które miały służyć poprawie kondycji Spółki. MKO słusznie wskazała, że standardem postępowania w takiej sytuacji jest ograniczenie przez zarząd kosztów działania Spółki i podjęcie próby zwiększenia jej przychodów, a ze sprawozdań finansowych wynika, że takie działania w Spółce miały miejsce. Należy zauważyć, że ustalenia, co do aktywności Obwinionego mającej służyć poprawie finansowej powinny być brane pod uwagę przy rozstrzygnięciu o winie w

Sygn. akt BDF1.4800.21.2020

sprawach naruszenie dyscypliny finansów publicznych z art. 13 pkt 8 uodfnp (por. orzeczenie GKO z 16 września 2019 r., sygn. akt BDF1.4800.53.2019).

Po czwarte, Obwiniony wykazywał się również aktywnością w zakresie poszukiwania źródeł finansowania, zwracając się w tym celu do banków i innych instytucji finansowych. Działania w tym zakresie nie przyniosły jednak zamierzonego rezultatu. Spółce udało się jedynie pozyskać niewielką pożyczkę od spółki matki na pokrycie bieżących zaległości w stosunku do urzędu skarbowego oraz ZUS.

W takiej sytuacji, GKO nie znajduje podstaw do uznania, że Obwiniony sprawując funkcję prezesa zarządu wykazywał się biernością, co mogłoby skutkować stwierdzeniem, że nie dochował staranności, o której mowa w art. 19 ust. 2 uodfnp wymaganej od osoby odpowiedzialnej za wykonanie obowiązku.

O obowiązkowości Obwinionego świadczy ponadto fakt, że podejmował działania odwoławcze w zakresie decyzji o zwrot dofinansowania udzielonego Spółce przez PARP (skutkujące ostatecznie oddaleniem skargi kasacyjnej przez NSA 21 marca 2019 r.) oraz złożył wniosek o upadłość Spółki (oddalony 13 listopada 2014 r. ze względu na negatywną przesłankę postępowania upadłościowego w postaci niewypłacalności niepozwalającej na zaspokojenie kosztów).

GKO podzieliła także pogląd wyrażony przez obrońcę Obwinionego, że we wzorcu prawidłowego zachowania, jakie powinno być realizowane przez Obwinionego, nie mieści się oczekiwanie, iż odrębna osoba prawna – nawet jeśli jest właścicielem Spółki zarządzanej przez Obwinionego - ureguje zobowiązania Spółki wobec PARP.

Biorąc powyższe pod uwagę, GKO orzekła jak w sentencji.